

Cel mai faimos gangster din istorie rămâne Al Capone

PAGINA 6

Parlamentul European cere eliminarea experimentelor pe animale în scopuri științifice

Parlamentul European cere Uniunii Europene, într-un text adoptat joi, să accelereze trecerea la un sistem care să nu mai folosească experimente pe animale pentru cercetarea științifică. Într-un singur an au fost ucise peste 12 milioane de animale în scopuri științifice. Textul, care nu are caracter obligatoriu, a fost adoptat cu o cvasi-unanimitate: 667 de voturi pentru, 4 împotriva și 16 abțineri. Europarlamentarii reuniți la Strasbourg cer un plan de acțiune fixând "termene pentru a elimina treptat recurgerea la animale în cercetare și teste".

"Deputații doresc o finanțare suficientă pe termen mediu și lung pentru a asigura dezvoltarea, validarea și introducerea rapidă a unor noi metode experimentale, mai ales prin finanțare sporită în cadrul Horizon Europe", programul de cercetare și inovație al Uniunii Europene, explică Parlamentul European într-un comunicat preluat de AFP, potrivit Agerpres. Experimentele pe animale sunt interzise în UE pentru produse cosmetice din 2009 și legislația actuală stabilește cerințe privind bunăstarea animalelor încă necesare pentru știință. Cu toate acestea, mai mult de 12 milioane de animale (peste 90% soareci) au fost crescute și ucise în 2017 pentru scopuri de cercetare, iar multe dintre ele, din motive diferite, nu au fost utilizate în cele din urmă în procedurile științifice, potrivit unui raport din februarie 2020 al Comisiei Europene.

Atunci când recurgerea la animale în cercetare este inevitabilă, în absența unor metode alternative, "aceste regimuri de testare ar trebui să aibă loc numai în condiții optime, care să reducă durerea, anxietatea și suferința animalelor în cauză", insistă europarlamentarii, care au dezbătut subiectul în iulie. O "oportunitate istorică", votul Parlamentului European "este semnalul necesității unei schimbări sistemice în abordarea europeană a științei și cercetării medicale" pentru "a se concentra pe tehnologii moderne și pertinente pentru oameni", a salutat organizația de protecție a animalelor Human Society International.

150 de ani de la inaugurarea liniei ferate Satu Mare-Carei

Cu ocazia aniversării, la Satu Mare se va organiza o expoziție filatelică

PAGINA 3

Inaugurarea expoziției va avea loc în 24.09.2021, la ora 10.30, la Casa Meșteșugarilor și va cuprinde piese filatelice realizate pentru această aniversare și lucrări ale elevilor Liceului de Arte "Aurel Popp"

Cele mai frumoase diademe regale și povestea lor

PAGINILE 4-5

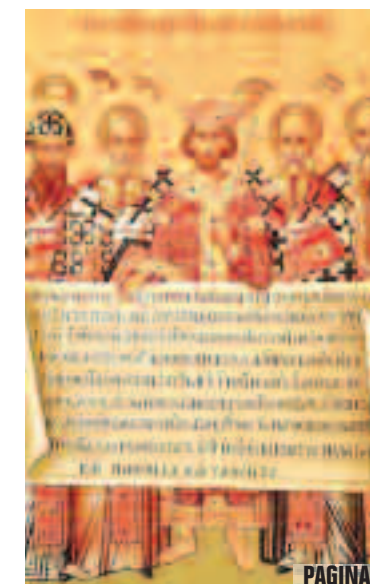
Invenții celebre care au revoluționat lumea

PAGINA 7

Actrița Lily Collins s-a căsătorit

PAGINA 8

Primul Sinod Ecumenic a avut loc în anul 325

PAGINA 2

Nume sonore la "Concertele pentru planetă" programate pe 25 septembrie

Andrea Bocelli (foto) din Toscana, BTS din Seul și Metallica din Louisville (Statele Unite) se alătură numelor sonore care vor participa la concertele pentru planetă programate pe 25 septembrie de către ONG-ul Global Citizen, au informat joi organizatorii, relatează AFP.

Green Day din Los Angeles, Ricky Martin din Las Vegas, Lorde din New York și-au confirmat și ei participarea la show-ul eveniment. Prin intermediul seriei de concerte "Global Citizen Live" (GCL), artiștii vor cere "guvernelor, marilor companii și filantropi să lucreze împreună pentru a apăra planeta și a învinge sărăcia și să se concentreze pe amenințările cele mai urgente", au precizat organizatorii. Sunt vizate teme precum "schimbările climatice, echitatea în materie de vaccineri și foamea". Aceste concerte-eveniment vor fi difuzate timp de 24 de ore pe toate continentele în data de 25 septembrie.

ISTORIA BISERICII

Primul conciliu ecumenic de la Niceea

Primul Sinod Ecumenic a avut loc la Niceea (astăzi İznik, în Turcia) în anul 325 d.Hr. și a instituit regula pentru toate Sinoadele Ecumenice ulterioare. A abordat în primul rând problema arianismului, stabilind o primă formă a Crezului de la Niceea și o primă regulă pentru calcularea datei Paștilor

În anul 325 împăratul Constantin cel Mare a convocat primul conciliu ecumenic al bisericii creștine, care a pus bazele dogmatice și canonice ale acestei religii, definind mai precis dogmele creștine drept răspuns la provocarea reprezentată de erezia arianistă.

Toți episcopii prezenți s-au declarat de acord cu pozițiile teologice majore propuse de proto-ortodoxie, dat fiind că în acel moment alte forme de creștinism fuseseră „deja excluse, suprimate, reformate sau distruse”. †

Deși proto-ortodoxii câștigaseră disputele anterioare, în urma definirii mai precise a ortodoxiei creștine ei au fost învinși în secolele al IV-lea și al V-lea de succesorii lor cu propriile lor arme, fiind în cele din urmă declarați eretici, nu pentru că ar fi combătut idei privite drept corecte, ci pentru că poziției lor îi lipseau precizia și rafinamentul teologic cerut de împăcarea unor teze contradictorii acceptate simultan de teologi.

La acest prim conciliu (sinod) au participat după unele mărturii 200, după altele 318 episcopi din tot ținutul creștin, mai puțin de la iudeii creștini și de la Biserica Mar Thoma

Sinodul a discutat problemele ridicate de Arius din Alexandria.

Acesta susținea că Isus din Nazaret nu ar fi fiul lui Dumnezeu născut din veșnicie, ci doar o creatură a Tatălui care în singurătatea lui l-ar fi creat pe Isus și l-ar fi înfiat. Discuția centrală a acestui sinod se poartă în jurul termenului de „homouosios” (consubstanțial, de aceeași ființă). Arius propunea formula “homiousios” (de ființă asemănătoare), în sensul că Isus ar fi primit o ființă asemănătoare Tatălui și nicidecum aceeași ființă.

De asemenea, doctrina ariană susține că: «a fost o vreme când Fiul nu exista », adică Fiul ar fi fost o creatură superioară, dar totuși doar o creatură.» Exact acest lucru e lămurit de sinodul I de la Niceea: Isus Christos este «de o ființă» (homouosios) cu Tatăl». Fiul este «născut, iar nu făcut».

Informația Zilei
ISSN 1222-4715
Director general - D. Păcuraru
Director editor: Ilie Sălceanu
Redactor șef suplimente - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)
Redacția Satu Mare: str. Mircea cel Bătrân nr. 15 Satu Mare, cod 440012 Telefon: 0261-767300 e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro
www.informatia-zilei.ro

Pictură din secolul 16, reprezentând primul conciliu ecumenic, care a avut loc în anul 325

Primele opt articole ale simbolului niceno-constantinopolitan reprezintă formula dogmatică adoptată de acest sinod.

Din punct de vedere ecumenic “Credo”-ul (Crezul) de la Niceea a afirmat în contra ereticilor arianști pentru prima dată la nivelul întregului Imperiu Roman necesitatea recunoașterii Sfintei Trinități (Dumnezeu, Isus Christos și Duhul/ Spiritul Sfânt) ca piatră de temelie a religiei Imperiului, Orthodoxismul catolic.

Arianismul, era potrivit acestei dogme și era adoptat de triburile germanice ce intrau în contact cu civilizația romană. El va supraviețui încă multe secole în mijlocul lor, chiar și în perioada așa ziselor “Regate Germanice”. A fost unul din motivele ce-i determinau pe unii catolici din Roma anilor 500 să-i denumească pe arianști “barbari”. Ar mai trebui aici precizat că abia sub Theodosiu(s)-I în 380 la Tessalonic și 381 la Constantinopol se va legaliza imperial (ecumenic) Orthodoxia Catholică.

Theodosius va da în acest sens, în anul 380, Edictul “De fide catholica”ca semn al sprijinului imperial pentru Orthodoxie (cath.)

Se consideră că acest conciliu a fost prezidat de către Alexandru, papa Alexandriei

În general este acceptat că au participat 318 episcopi, dar cifrele variază (Socrate Scolasticul, Epifanie de Salamina și Eusebiu de Cezareea vorbesc de 250; Eustațiu de Antiohia: 270; Atanasie de Alexandria, în jur de 300; Gelasiu de Cizic, peste 300).

Istoricii moderni sunt de părere că numărul de 318 episcopi este amplificat simbolic, probabil în legătură cu numărul bărbatilor înarmați ai lui Avraam din Geneză (14,14).

Printre participanți s-au numărat și Eustațiu al Antiohiei, Macarie al Ierusalimului, Ossiu de Cordoba,

Sinodul are loc la aproape 12 ani de la recunoașterea cultului creștin ca religie în imperiu. Creștinismul a devenit una dintre religiile oficiale ale imperiului roman atunci când Constantin, unul dintre cei patru co-împărați ai acestuia a reușit să-și învingă un rival, pe Maxentiu, în urma unui vis în care zeul creștinilor îi garanta succesul în cazul în care se convertea. Obținând victoria, Constantin se transformă într-un susținător convins; în anul următor, 313, noua religie era recunoscută în cadrul imperiului.

împăratul își dorea ca acest sinod să fie „simbolul și incununarea” victoriei sale asupra lui Licinius și a reunificării Imperiului.

În discursul său de deschidere, Sf. Constantin descrie disputele din interiorul Bisericii ca fiind „mai periculoase decât războaiele sau alte conflicte; ele îmi provoacă mai multă durere decât orice altceva”.

Eusebiu de Nicomidia este primul care propune delegaților spre analiză un crez arian, care este imediat respins

Eusebiu de Cezareea propune atunci un crez baptismal (de rostit la Botez) originar din Palestina. Acesta este considerat de mulți istorici ca fiind cadrul esențial pentru articularea Crezului de la Niceea. Alții consideră că versiunea adoptată a Crezului își avea originea într-o formulare mai veche al unui Crez la un sinod din Antiohia.

Crezul palestinian includea, în descrierea Persoanei lui Hristos, formula, de origine biblică, "Întâi-născut din toată făptura". Această formulare nu apare în Crezul de la Niceea, probabil pentru că, scoasă din contextul în care e integrată în scrisoarea Sfântului Pavel către Coloseni, ar fi putut fi interpretată în sens arian.

În locul său a fost introdusă termenul de-acum celebru de homoousios, un termen filosofic care însemna că Fiul lui Dumnezeu este de o ființă (consubstanțial) cu Tatăl. “Homouosios” înlocuia formula lui Arie, “homiousios” - de ființă asemănătoare, în sensul că Isus ar fi primit o ființă asemănătoare Tatălui și nicidecum aceeași ființă.

Este foarte interesant faptul că a fost folosit acest termen, deși el fusese mai înainte utilizat de ereticii sabelieni (și în special de Paul de Samosata) în cursul secolului al III-lea d.Hr., în timpul disputei lor cu Sfântul Dionisie cel Mare.

Ca și în cazul multor altor termeni filosofici, Sfinții Părinți au preluat termenul homouosios și i-au dat un sens nou, ortodox.

Conceptul a fost propus pentru prima dată la Niceea de Osius sau chiar de Constantin însuși, fiind mai apoi susținut de “un mic grup de teologi îndrăzneți și luminați care au înțeles că nu era suficientă o simplă condamnare a lui Arie, ci era nevoie și de o cristalizare a Tradiției Bisericii prin folosirea unui termen clar”.

În afară de formularea de bază a Crezului, au fost formulate și patru anateme explicite la adresa arienilor. Toți episcopii de la Sinod au semnat Crezul, cu excepția a doi dintre ei, Theonas de Marmarica și Secundus de Ptolemaida, care au fost ulterior depuși de Biserică și exilați de către împărat împreună cu Arie, care a refuzat și el să accepte decretetele Sinodului. Schmemann observă, cu privire la cei exilați, că astfel Constantin “confunda iarăși judecata Bisericii cu cea a Cezarului” (p. 79), făcând probabil aluzie la nefericita folosire de către împărat a puterii civile atunci când a ales să îi persecute pe donatiști.

Raluca D.

Actuala clădire a gării din Carei a fost inaugurată pe data de 24 decembrie 1912 (ziarul *Szatmár és Vidéke*), fiind construită după proiectele lui Pfaff Ferenc, renumit inginer și constructor al M.A.V.-ului. După proiectele lui a fost construită și actuala clădire a gării din Satu Mare, inaugurată pe data de 11 noiembrie 1899. Tot după proiectele lui au fost construite o serie de alte clădiri ale garilor din Cluj, Arad, Teiuș, Ghimeș, Debrecen, Miskolc și Rijeka (Fiume).

Se împlinesc 150 de ani de la inaugurarea liniei ferate Satu Mare-Carei

Segmentul de cale ferată dintre Carei și Satu Mare cu o lungime de 36 km a fost inaugurat la data de 25 septembrie 1871

Cei 150 de ani de la inaugurarea acestei linii ne aduc amintiri nostalgice despre calea ferată, vagoanele de călători cu bănci de lemn, locomotivele cu abur, obiectele care erau în uz la acele vremuri, semnalele mecanice, aparatele de cale și gările construite acum 100 – 150 de ani. Totodată impun un respect pentru calea ferată și pentru cei care au lucrat în acest domeniu în tot acest timp.

Unii nostalgici colecționează machete de vagoane, de locomotive, colecționează bilete vechi de tren (bilete de carton), felinare de tren, fluiere, compoastore (perforatoare) de bilete, insigne, uniforme, șepci.

Prima linie de cale ferată a fost construită în Anglia, între Stockton și Darlington, inaugurată în 27 sept. 1825

Apariția primelor locomotive cu abur și a primelor linii de cale ferată au fost momente-cheie în dezvoltarea secolului al XIX-lea, în special a ținuturilor unde a pătruns drumul de fier și carul cu foc, unele din marile descoperiri ale secolului.

Istoria căilor ferate începe cu prima linie de cale ferată din lume care fost construită în Anglia, între Stockton și Darlington, cu o lungime de 53 km și a fost inaugurată pe data de 27 septembrie 1825. Primul tren de călători a circulat între Liverpool – Manchester pe data de 16 noiembrie 1830.

În a doua jumătate a secolului XIX și în Europa centrală s-a trecut la construirea de linii ferate într-un ritm alert. În viața oamenilor a apărut astfel cel mai ieftin și cel mai rapid mijloc de transport care ducea la dezvoltare economică, socială și culturală. Transportul pe căile ferate a materiilor prime, a mărfurilor, a produselor agricole și industriale într-un timp mai rapid, în volum mai mare și în siguranță a însemnat dezvoltarea mult mai rapidă a zonelor unde a pătruns și s-a extins calea ferată. Transportul de persoane pe calea ferată a dus la dezvoltarea vieții socio-culturale, micșorând timpii de deplasare pe traseu.

Pe teritoriul țării, în Transilvania, calea ferată a fost introdusă pe două direcții:

- pe valea Crișului - linia Oradea – Cluj – inaugurată pe data de 6 septembrie 1870, ulterior prelungită până la Brașov.
- pe valea Mureșului, linia Arad – Alba Iulia - inaugurată pe data de 22 decembrie 1868.

Prima localitate din Ardeal conectată la rețeaua de cale ferată spre vest a fost orașul Oradea, la data de 22 aprilie 1858 prin inaugurarea liniei Püspökladány – Oradea, primul oraș cu deschidere spre Europa.

Segmentul de cale ferată dintre Carei și Satu Mare în lungime de 36 km a fost inaugurat la data de 25 septembrie 1871

Toate acestea trebuie citite și înțelise în contextul realităților istorice și configurația granițelor din acele timpuri, a dezvoltărilor economice și sociale de acum 150 de ani, când oamenii aveau alte priorități și posibilități în viață.

În anul 1869, se înființează căile ferate ale statului maghiar, M.A.V.-ul, care a introdus linia magistrală Debrecen - Valea lui Mihai – Carei – Satu Mare – Halmeu

Gara din Satu Mare în anul 1936

Actuala clădire a gării din Carei a fost inaugurată pe data de 24 decembrie 1912

– Sighetu Marmăției, cu o lungime de 220 km. Această linie a contribuit la dezvoltarea economică a zonelor din nord-vestul Carpaților Orientali, dar a avut și un pronunțat caracter strategic ajungând aproape de granițele Imperiului rus, potențial adversar politico-militar al Austro-Ungariei.

Existența acestei căi ferate oferea posibilitatea exploatarea intensivă și gratuite a lemnului din munții din zonă și a sării din minele din jurul Sighetului, de la Ocna Șugatag și Coștiui, ambele fiind produse de mare căutare la Viena și Budapesta.

Segmentul de cale ferată dintre Carei și Satu Mare cu o lungime de 36 km a fost

inaugurat la data de 25 septembrie 1871.

Linia fost exploatată de M.A.V. până în anul 1920, când în urma tratatului de la Trianon, trece în administrația CFR-ului. A mai fost exploatată de M.A.V. în perioada august 1940 și septembrie 1944.

În anul 1974 linia a fost sudată, oferind confort pentru transport și economie

Linia pornește din Carei (a = 123 m), străbate o zonă agricolă de câmpie, ajungând la Satu Mare (a = 126 m) cu un traseu ușor de șes cu declinată maximă de 4% și raze minime de curbă de 600 - 800 metri la intrare în stațiile Carei, G-ral

Avramescu (Ghilvaci) și Satu Mare Sud.

Linia a fost construită inițial cu șină și ramificații tip 22,3, refacționată înainte de Primul Război Mondial cu șină tip 34,5, iar între 1940 – 1944, cu șină tip 42,8, ceea ce corespundea la o sarcină de 16,6 tone / osie și o viteză de 60 km / h. Între anii 1965 – 1966 șina din cale a fost înlocuită cu șină tip 45.

Dezvoltarea economică a zonei în perioada următoare a dus la creșterea traficului de călători și marfă, ceea ce a impus o nouă refacție a liniei în anul 1973 cu șină tip 49 montată pe traverse de beton armat (în curbele cu rază mică pe traverse de lemn).

În anul 1974 linia a fost sudată,

realizându-se cale fără joante, oferind confort pentru transport și economie de materiale (elisele și buloanele de la jonțile mecanice au dispărut, jonțile fiind sudate).

Acest segment de cale ferată dintre Carei și Satu Mare trece peste râul Crasna pe un pod de beton armat, între Moftin și Ghilvaci, și peste râul Someș pe un pod metalic (grindă cu zăbrele) cu cinci deschideri, între Satu Mare Sud și Satu Mare.

Actuala clădire a gării din Carei a fost inaugurată pe data de 24 decembrie 1912 (ziarul *Szatmár és Vidéke*), fiind construită după proiectele lui Pfaff Ferenc, renumit inginer și constructor al M.A.V.-ului. După proiectele lui a fost construită și actuala clădire a gării din Satu Mare, inaugurată pe data de 11 noiembrie 1899. Tot după proiectele lui au fost construite o serie de alte clădiri ale garilor din Cluj, Arad, Teiuș, Ghimeș, Debrecen, Miskolc și Rijeka (Fiume).

Remorcarea trenurilor, între anii 1871 - 1969 se făcea cu locomotive cu abur

La inaugurarea liniei Carei – Satu Mare existau alte două clădiri mai modeste ale garilor, atât în Carei cât și în Satu Mare, care au deservit publicul din anul 1871 și anii următori până la construcția actualelor clădiri care satisfac traficul de călători până în zilele de azi. După inaugurarea liniei, a urmat și Depoul de Locomotive din Satu Mare, ulterior cel din Carei.

Remorcarea trenurilor, în perioada 1871 - 1969 se făcea cu locomotive cu abur seriile: 238, 335,221,375, 324, 50 și 230 de la Depoul de Locomotive Satu Mare. Inițial avea doar 4 linii, o remiză construită din lemn, având în interior canale de revizie și atelier de reparații. Depoul dispunea de o linie de 280 m de alimentare cu cărbune și de un elevator de o linie de cca 80 m care ducea la o placă de întoarcere a locomotivelor acționată manual. Ulterior, au avut loc modernizări: linii noi, construcții anexe și birouri.

În anul 1969 au apărut și locomotivele diesel DA 060, iar după 1974 și locomotivele DHC 1200

În anul 1969 au apărut și la Depoul din Satu Mare, locomotivele diesel DA 060, iar după 1974 și locomotivele DHC 1200. Momentan, circulă și automotoarele DESIRO, DUEWAG și LVT. La inaugurarea liniei, gările erau înzestrate cu clădire de călători, birou de mișcare, cabine de acari, magazie de mărfuri, rampe de încărcare – descărcare, chei de vite. Semnalele Banovici montate la construcția liniei au fost înlocuite cu semnale mecanice (cu brațe), ulterior cu semnale luminoase și instalațiile inițiale de siguranță SBW cu sisteme de siguranță CED; Carei – 1984, Satu Mare Sud – 1976 și Satu Mare – 1992.

Instalațiile telegrafice de tip Morse de obținere a căilor libere au fost desființate în anul 1961, când au fost înlocuite cu instalații telefonice.

Conducerea circulației trenurilor se făcea prin Regulatorul de Mișcare din Satu Mare, ulterior desființat. Momentan, există Regulator de Mișcare doar la Oradea, care dirijează circulația trenurilor până la Satu Mare.

ing. LÓRINCZ TIBERIU
– membru A.F.F.R.

Povestea celor mai frumoase diademe regale

Strălucind cu diamante, împodobite cu perle și strălucitoare cu pietre prețioase colorate, probabil, nimic nu este mai asociat cu regalitatea decât tiara

Așa cum există diferite protocoale și etichete în familiile regale din întreaga lume, de la ultraconservatoare la cele mai moderne, fiecare monarhie are, de asemenea, propria sa abordare individuală față de diademe.

căpșeala lor să fie pe partea mai moale, optând pentru modele minuscule și supradimensionare. Alții, precum danezii, gravitează către motive mai unice, inclusiv flori de oțel și frunze de rubin. Dar în fiecare familie regală, există propria abordare individuală a diadelor.

În continuare, o prezentare a celor strălucitoare diademe.

Unii, precum Belgia, preferă

Tiara: Stuart Tiara
Foto: Máxima, Regina Olandei
Detalii: Fabricat în 1897 pentru a adăposti „diamantul Stuart”, colosalul diamant tăiat în pietre de 39 de carate din partea de sus și (conform zvonurilor) peste 900 de diamante de diferite dimensiuni.

Diamantul Stuart nu a fost plasat într-o tiară până în 1897, când Schürmann a proiectat această tiară. A fost comandată de regina Emma în mod special pentru investirea fiicei sale, regina Wilhelmina.

Wilhelmina a purtat tiara la investitura sa din 1898. A purtat-o versiune mai mică a diademei (fără rândul superior de diamante, inclusiv Stuart) pentru nunta sa din 1901.

Maxima a purtat diadema pentru vizita de stat luxemburgheză în primăvara anului 2018.

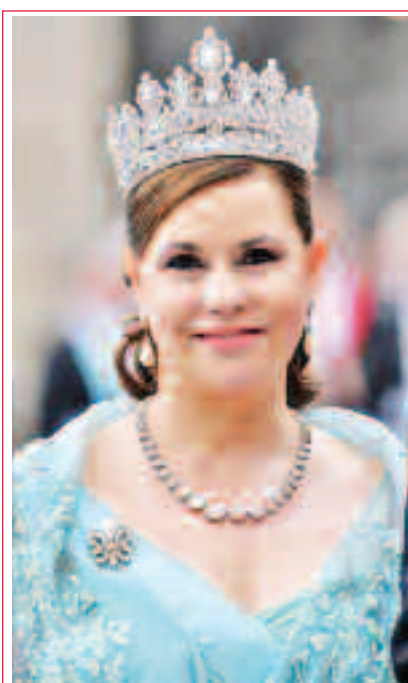
Pentru această ieșire, Diamantul Stuart a fost îndepărtat din piesă, împreună cu o parte a elementului central care o susține.

Tiara: Bragança Tiara
Foto: Regina Silvia a Suediei
Detalii: Având o înălțime de 12,5 centimetri și (se pare) cântărește 3 kilograme, tiara provine din Brazilia și este încă una dintre cele mai mari diademe purtate astăzi.

Pe 12.01. 1822, împăratul Pedro I al Casei portugheze Braganza a fost încoronat în Brazilia. Până în 1829, Pedro s-a căsătorit din nou. De data aceasta, soția sa a fost prințesa Amélie de Leuchtenberg, nepoată atât a regelui Maximilian I Iosif de Bavaria, cât și a împărătesei Joséphine a Franței. În calitate de împărăteasă a Braziliei, cutia de bijuterii a lui Amélie a inclus un set uimitor de diamante.

Tiara Braganza este deosebit de perfectă pentru Silvia, nu numai pentru că este o tiară potrivită unei regine, ci și pentru că mama Silviei, Alice de Toledo, s-a născut în Brazilia. Silvia a purtat tiara pentru unul dintre primele sale portrete ca regină, iar în 2010, a ales tiara pentru unul dintre cele mai importante evenimente regale suedeze din secolul XXI: nunta fiicei sale, prințesa moștenitoare Victoria.

Tiara: Tiara Imperiului Luxemburg
Purtătoare: Maria Teresa, Marea Ducesă de Luxemburg
Detalii: Adesea considerată una dintre cele mai mari diademe din Europa, această piesă în stil „Imperi” are o înălțime de peste patru centimetri.

Tiara a fost posibil achiziționată pentru a servi drept cadou de nuntă pentru Pauline de Württemberg, care s-a căsătorit cu Wilhelm, duce de Nassau, în 1829. Ducii germani de Nassau au devenit conducătorii marelui ducat al Luxemburgului în 1890, când legea salică a împiedicat-o pe regina Wilhelmina de Olanda de la guvernare.

Tiara a venit cu noul Mare Duce Adolphe la Luxemburg. Acum este rezervată în principal utilizării de către marea ducesă sau consoarta unui mare duce de Luxemburg. A fost folosită de două ori ca tiară de nuntă de către membrii familiei. În 1919, a fost purtată de marea ducesă Charlotte pentru a se căsători cu prințul Felix de Bourbon-Parma. Sora mai mică a Charlottei, prințesa Hilda, a purtat și ea tiara la nunta cu Adolf, al 10-lea prinț de Schwarzenberg, în 1930.

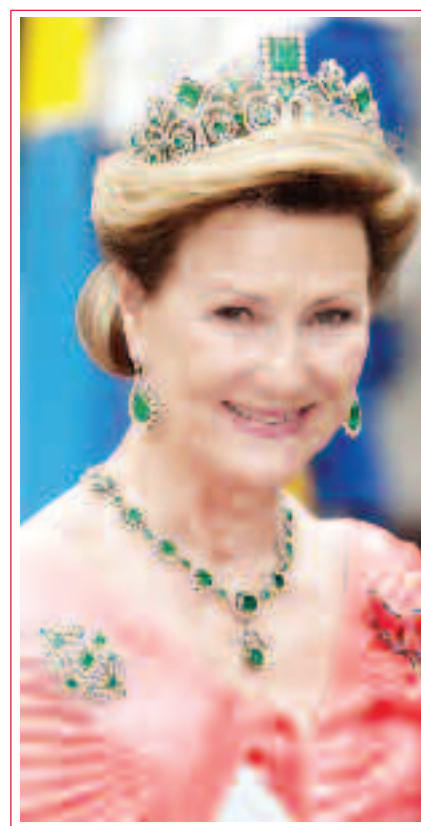
Tiara: Tiara de diamant a reginei Sophie
Foto: Prințesa Marie-Chantal a Greciei
Detalii: Această uriașă diademă conține diamante și smaralde pe tot parcursul designului.

Primul proprietar al acestei diademe mari și complicate de diamante a fost regina Sophie, care s-a născut prințesa Sophie a Prusiei. Era fiica prințesei Vicky, primul copil al reginei Victoria și a prințului Albert.

Nu s-a dezvăluit nicodată exact cum Sophie a achiziționat tiara sau cine a realizat piesa, dar mulți au ghicit că a primit-o de la una dintre numeroasele ei rude regale (posibil mama sau fratele ei) ca și cadou de nuntă.

Sophie s-a căsătorit cu prințul moștenitor Constantin, viitorul rege al Greciei, în 1889.

În 2012, Marie-Chantal, soția prințului moștenitor Pavlos, a apărut purtând tiara reginei Sophie la un banchet în cinstea jubileului de rubin al reginei Margrethe II a Danemarcei. Tiara enormă aproape că a eclipsat-o pe prințesa, dar indiferent - faptul că grecii mai aveau piesa a fost povestea principală a seriei. De ce nu a fost purtată atât de mult timp - și de ce regina Anne-Marie nu a purtat-o nicodată - rămâne în continuare un mister.

Tiara: Tiara de smarald a împărătesei Joséphine
Foto: Regina Sonja a Norvegiei
Detalii: Folosind vârtejuri și suluri în aur și platină, această tiară a fost realizată în jurul anului 1820.

Tiara norvegiană de smarald și diamant se bazează pe un design extrem de simetric, constând dintr-un pătrat, romboizi și palmete pe partea superioară a diademei, rozete în mijloc și motive în formă de S pe partea inferioară a diademei. Tiara este simetrică față de linia sa mediană, de-a lungul căreia este așezat un smarald mare în formă de pătrat tăiat cabochon, înconjurat de un strat de smaralde rotunde cu tăietură strălucitoare, în partea superioară a diademei și ca piesă centrală. Chiar sub smaraldul mare în formă pătrată se află un smarald mai mic în formă de par, tăiat în cabochon, plasat, de asemenea, de-a lungul liniei mediane.

Partea de mijloc a diademei este ocupată de rozete, plasate simetric de ambele părți ale liniei mediane. Fiecare rozetă este alcătuită dintr-un smarald mare central, în formă rotundă, tăiat cabochon, înconjurat de un rând de mici diamante rotunde, tăiate în strălucire.

Fiecare rozetă este înconjurată de un sul, de asemenea încrustat cu diamante.

Tiara: The Fleur de Lys Tiara
Foto: Regina Sofia a Spaniei
Detalii: Fabricată în 1906, această tiară folosește diamante și platină în detalii florale.

Fleur-de-Lys este cea mai impresionantă tiară pe care o posedă familia regală spaniolă - de fapt, porcela de lungă durată a familiei pentru piesă este „La Buena” sau „Cea bună”. După decenii de răsturnări de situații, au reușit să se agațe de „cea bună” și a înfrumusețat capetele a trei dintre primele doamne ale țării. Prima a fost prințesa Victoria Eugenie de Battenberg, mai cunoscută de istorie drept regina Lena a Spaniei. Când s-a căsătorit cu regele Alfonso al XIII-lea în 1906, această tiară a fost darul ei de la noul ei soț. Diadema din toate diamantele a fost făcută pentru noua regină de Ansorena și a purtat-o în ziua nunții.

Următoarea purtătoare, în consecință, a fost regina Sofia, soția regelui Juan Carlos. A purtat tiara, care reușește cumva să fie impunătoare și delicată în același timp. Următoarea purtătoare a piesei a fost nora Sofia, Letizia, soția actualului rege al Spaniei, Filip al VI-lea.

Tiara: Tiara Kokoshnik a reginei Alexandra

Foto: Prințesa Beatrice de York
Detalii: Această diademă are 488 de diamante așezate în 61 de bare de platină, formând o tiara kokoshnik în stil rusesc. Una dintre primele apariții ale diademei a fost la o mare ocazie regală, când regina Alexandra a purtat diadema la nunta din 1893 a celui de-al doilea fiu al său, ducele de York (mai târziu regele George al V-lea) și a prințesei Maria de Teck. În portretele făcute în acea zi, flexibilitatea diadrei este evidentă: franjurile nu sunt strânse puternic între ele, iar spațiile sunt vizibile între bare.

Alexandra pare să fi folosit o altă bijuterie, posibil o brățară, pentru a ajuta la adunarea franjurii împreună. Când Regina Alexandra a murit în 1925, kokoshnikul a fost moștenit de nora ei, Regina Maria.

Aceasta i-a oferit diadema nepoatei sale, Regina Elisabeta a II-a. Piesa a devenit rapid o parte centrală a colecției de bijuterii a lui Elizabeth. Ea a purtat-o de mai multe ori în timpul turneului Commonwealth din 1953-54, inclusiv deschiderea parlamentului la Melbourne. În 2020, prințesa Beatrice a purtat această bijuterie la nunta ei cu Edoardo Mapelli Mozzi.

Tiara: Cartier Loop Tiara
Foto: Letizia, regina Spaniei
Detalii: Această diademă a fost realizată în 1879 pentru viitoarea regină a Spaniei, Maria Christina. Este realizată din diamante și perle, așezate în platină.

Tiara, care este realizată din diamante și perle așezate în platină, a fost realizată inițial de Cartier pentru o regină spaniolă din secolul al XIX-lea, Maria Cristina, soția australiană a regelui Alfonso al XII-lea. Când Alfonso a murit, Maria Christina era însărcinată cu viitorul rege Alfonso al XIII-lea. Din această cauză, ea a fost nu numai o regină consortă, ci și o regină regentă, întrucât ea a condus efectiv țara de la moartea soțului ei până când fiul lor a împlinit șaispezece ani.

Alfonso al XIII-lea a primit tiara Cartier de la mama sa. În 1935, i-a dat scânteia noii sale nuroi, prințesei Maria Mercedes de Bourbon-Două Sicilii, când s-a căsătorit cu al treilea fiu al său, infantul Juan. Juan și Maria Mercedes ar fi fost regele și regina Spaniei dacă monarhia nu ar fi fost abolită în urma războiului civil spaniol. Când Franco a decis să restabilească monarhia la moartea sa, el a trecut peste Juan în favoarea fiului său, Juan Carlos. Astăzi, tiara este purtată de regina Sofia, revenind la linia principală a familiei regale.

Tiara: Romantic Cameo Tiara
Foto: Prințesa Victoria a Suediei

Detalii: Tiara unică de aur, perle și camee din bolțile regale suedeze este plină de istorie și simbolism, de la povestea creației sale inițiale în Franța napoleonică până la poveștile spuse de cameele individuale din piesă. Cameo Parure, deținut acum de Bernadotii din Suedia, a fost inițial dat de Napoleon I împărătesei Iosifina în 1809. Setul include o diademă, un colier, o brățară și o perche de cercei. Astăzi, parure include, de asemenea, o broșă, despre care se crede că este o adăugare puțin mai târzie la suită.

Tiara și-a făcut drum din Franța imperială în Suedia regală printr-un traseu ușor circuitat. A fost moștenită de fiul lui Iosifina, Eugene de Beauharnais, și apoi a transmis-o fiicei sale, regina Sofia a Suediei și Norvegiei. Ea a lăsat moștenirea fiicei sale, prințesa Eugenie; ea l-a lăsat moștenire nepotului ei, prințul Egen. El a dat setul prințesei Sibylla, mama actualului rege, ca și cadou de nuntă în 1932, iar de atunci a rămas la Bernadoti la Stockholm. A fost purtată de regina Silvia, la nunta lor din 1976 și de fiica lor mai mare, prințesa moștenitoare Victoria, la nunta ei din 2010.

Tiara: Spencer Tiara
Foto: Diana, prințesă de Wales

Detalii: Această bijuterie se află în familia Spencer de aproape un secol. A fost compusă din mai multe părți: partea principală a diademei a fost un cadou de nuntă de la Lady Sarah Spencer cu Lady Cynthia Hamilton, bunica Dianei, în 1919, când s-a căsătorit cu vicontele Althorp. Celelalte elemente ale diademei au provenit și din colecția Lady Sarah, achiziționată în anii 1870. În anii 1930, Garrard a fost însărcinat să transforme piesele în ceea ce este astăzi cunoscut sub numele de tiara Spencer.

Designul, Diana nu a fost prima mireasă regală care a purtat tiara. Surorile ei mai mari, Lady Sarah McCorquodale și Lady Jane Fellowes, au purtat-o. De atunci, a fost purtată de Victoria Lockwood, prima soție a Earl Spencer, precum și de nepoata Dianei, Lady Celia McCorquodale.

După moartea Dianei în 1997, a fost transmisă lui Earl Spencer. Tot în colecția Spencer se află Honeysuckle Tiara, care datează din anii 1880.

O alegere cu totul mai aparte, nu a mai fost văzută în public din 1953, când Lady Cynthia Spencer a purtat-o pentru încoronarea reginei Elisabeta a II-a.

Tiara: Cartier Halo Tiara
Foto: Catherine, ducesă de Cambridge

Detalii: Tiara orbitoare pe care Kate Middleton a ales-o să o poarte la 29 aprilie 2011 a devenit una dintre cele mai iconice diademe de nuntă regală din istorie.

Cunoscută sub numele de diadema Cartier Halo, este alcătuită din 739 de diamante tăiate cu strălucire și 149 de diamante baghete și a fost împrumutată de Kate de la regină.

Începuturile tiarei Cartier Halo datează din 1936, când George al VI-lea i-a însărcinat lui Cartier să creeze ceva spectaculos cu diamantele și platină pe care le cumpărase soției sale cu trei săptămâni înainte ca acesta să devină regele George al VI-lea și ea să devină regina Elisabeta (viitoarea regină mamă).

Tiara a ajuns apoi în mâinile fiicei sale cele mai mari, prințesa Elisabeta (acum Regina), căreia i s-a înmănat căpățelul cu diamante ca cadou de 18 ani în 1944. Regina nu a purtat nicodată tiara în mod public.

Experții spun că acest lucru se datorează probabil faptului că a primit tiara într-un moment în care Marea Britanie era în război, când nu ar fi fost potrivit să poarte o astfel de piesă.

Tiara: The Diamond Bandeau Tiara
Foto: Meghan, ducesă de Sussex

Detalii: The Diamond Bandeau Tiara este engleză și a fost realizată în 1932, cu broșa centrală datând din 1893. Bandeau, care este realizat din diamante și platină, este format ca o bandă flexibilă de înșprezece secțiuni, străpunsă cu ovale înțeleșute și pavé set cu mici diamante strălucitoare.

Centrul este setat cu o broșă detașabilă din zecă diamante strălucitoare. Bandoul de diamante a fost realizat pentru Regina Maria și special conceput pentru a găzdui broșa centrală. Această broșă a fost oferită cadou prințesei Maria de atunci în 1893 de contele de Lincoln la căsătoria ei cu prințul George, ducele de York.

Bandoul și broșa au fost oferite de Regina Maria nepoatei sale Regina Elisabeta a II-a în 1953.

În ziua nunții, Meghan Markle (acum Ducesă de Sussex) a purtat diadema împrumutată de la bunica soțului ei, prințul Harry. Markle ar fi vizitat-o pe regina Elisabeta la Palatul Buckingham pentru a alege ce diademă va purta în ziua cea mare, care a avut loc pe 19 mai 2018.

Tiara: The Greville Emerald Kokoshnik Tiara

Foto: Prințesa Eugenie de York
Detalii: Tiara Greville Emerald Kokoshnik are o formă și un stil asemănător cu tiara Diamond Bandeau pe care Ducesa de Sussex a purtat-o pentru ziua nunții sale în 2018.

Bijuteria sa centrală de 93,70 carate cu smarald cabochon este o caracteristică unică, iar prințesa Eugenie a ales să o poarte pentru căsătoria ei în octombrie 2018. Realizată de Boucheron în 1919, piesa strălucitoare a fost lăsată Reginei Mame de către socialita, Margaret Greville. Haloul de platină are, de asemenea, diamante tăiate în tandafir, șase smaralde mai mici și un model ajutat.

Este realizat în stil tiara „kokoshnik”, care a fost purtat pentru prima dată de Curtea Imperială a Rusiei la începutul secolului al XIX-lea. Realizată de bijuterier francez Boucheron în 1919, are puțin peste 100 de ani. Dar a aparținut familiei regale doar puțin peste 75 de ani. Proprietarul său inițial era Dame Margaret Greville, o celebră hostess care, la moartea ei, și-a lăsat bijuteriile Reginei Mame. Când Regina Mamă a decedat în 2002, o mare parte din acea colecție, inclusiv tiara Kokoshnik, a revenit Reginei Elisabeta. În 2018, regina i-a împrumutat-o prințesei Eugenie pentru ziua nunții.

Tiara: The Gloucester Honeysuckle Tiara
Foto: Birgitta, ducesă de Gloucester

Detalii: Proveniența acestei tiare a fost cam neclară de ani de zile. Unii au crezut că piesa este unul dintre obiectele provenite din moșia țarinei Marie Feodorovna din Rusia (sora reginei Alexandra). Dar, deși piesa seamănă cu niște diademe Romanov, nu a fost cazul. A fost de fapt comandată chiar de Maria de Teck la scurt timp după ce a devenit regină.

Tiara a fost realizată de E. Wolff & Co. la comanda de la Garrard, Wolff & Co. a realizat, de asemenea, alte câteva diademe majore pentru familie, inclusiv Cambridge Lover's Knot, Fetele Marii Britanii și Irlandei și Connaught Diamond (acum o parte a colecției Bernadotte din Suedia). Versiunea originală a tiarei de caprifoi, finalizată la începutul anului 1914, avea un element central mai înalt. Mai târziu, Maria a redus-o la iterația actuală. Tiara a folosit, de asemenea, niște diamante regale reciclate, luate din Surrey Tiara, care au fost demontate (și utilizate, de asemenea, în remodelarea GGB & I Tiara).

Tiara a fost o piesă adaptabilă de la început, deoarece elementul central al tiarei poate găzdui diferite pietre prețioase.

Tiara: Modern Fringe Tiara
Foto: Prințesa Madeleine a Suediei

Detalii: Tiara cu diamante a apărut pentru prima dată purtată de regina Silvia la sfârșitul anilor 1980. Datorită momentului - ea și regele Carl al XVI-lea Gustaf și-au sărbătorit cea de-a zecea aniversare de nuntă în 1986 - mulți au speculat că tiara ar fi putut fi un cadou aniversar de la rege către regina sa consoartă. Indiferent de ocazie, curtea regală a susținut întotdeauna că aceasta este o diademă „privată”, deținută mai degrabă de către familie, nu de bijuterier regal al Suediei. Din păcate, nu avem informații clare despre unde sau când a fost realizată tiara. Internetul l-a botezat „Modern Fringe Tiara” - atât pentru că a fost un plus nou la arsenalul tiarei familiei Bernadotte, cât și pentru că franjurile sale nu sunt forma tipică pentru o tiară de acest tip. Mai degrabă decât vârfuli verticale simple sau vârfuli „raze de soare” ușor conice, această tiară prezintă piese geometrice cu franjuri care seamănă cu elemente stilizate din floare de lis. Fiecare vârf mare are, de asemenea, trei diamante care radiază din vârful său: două diamante circulare mai mici care se extind de pe fiecare parte și un diamant mare rotund fixat pe vârful marginii.

PERSONALITĂȚI

Al Capone, cel mai faimos gangster din istorie

Născut în 1899 în Brooklyn, New York, din părinți săraci imigranți, Al Capone a devenit cel mai infam gangster din istoria americană. În 1920, în timpul perioadei de interzicere, operațiunea de milioane de dolari a lui Capone, Chicago, în caz de luptă, prostituție și jocuri de noroc, a dominat scena crimei organizate.

Capone a fost responsabil pentru multe acte de violență brutale, în special împotriva altor gangsteri. Cel mai faimos dintre acestea a fost masacrul Sfântului Valentin din 1929, în care a ordonat asasinarea a șapte rivali. Capone nu a fost niciodată pus sub acuzare, dar în cele din urmă a fost adus în fața judecătorilor pentru evaziunea impozitului pe venit în 1931. După ce a stat șase ani și jumătate, Capone a fost eliberat. A murit în 1947 la Miami. Viața lui Capone a capturat imaginația publicului, iar personajul său de gangster a fost immortalizat în numeroase filme și cărți inspirate din exploatarile sale.

Primii ani ai lui Capone în New York

Alphonse Capone s-a născut la Brooklyn, New York, fiul unor imigranți italieni Gabriele și Teresina Capone. O familie săracă care a venit în America în căutarea unei vieți mai bune, Capone și cei opt copii ai lor au trăit un stil de viață tipic imigrant într-o locuință din New York. Tatăl lui Capone era frizer, iar mama lui era croitoreasă. Nu era nimic în copilăria sau viața de familie a lui Capone care să fi putut prezice ascensiunea sa spre infamie ca cel mai cunoscut gangster din America.

Al Capone a fost un elev bun la școala elementară din Brooklyn, dar a început să rămână în urmă și a trebuit să repete clasa a șasea. În aceeași perioadă, a început să stea la dururile din Brooklyn. Într-o zi, profesorul lui Capone l-a lovit pentru insolență și el a lovit înapoi. Directorul i-a dat o bătaie, iar Capone nu s-a mai întors niciodată la școală. În acest moment, familia Capone se mutase din locuință într-o casă mai bună, la periferia cartierului Park Slope din Brooklyn. Aici Capone avea să-și cunoască atât viitoarea soție, Mary (Mae) Coughlin, cât și pe mentorul său de mafie, racketistul de numere Johnny Torrio.

Torrio desfășura o operațiune de numere și jocuri de noroc lângă casa lui Capone, când Capone a început să facă comisioane mici pentru el. Deși Torrio a părăsit Brooklynul spre Chicago în 1909, cei doi au rămas apropiați. La început, Capone a rămas la un loc de muncă legitim, lucrând într-o fabrică de muniții și ca tăietor de hârtie. A petrecut ceva timp printre bandele de stradă din Brooklyn, dar, în afară de zgârieturi ocazionale, activitățile sale de bandă au fost în mare parte fără evenimente.

În 1917, Torrio l-a prezentat pe Capone gangsterului Frankie Yale, care l-a angajat pe Capone ca

barman și bouncer la Harvard Inn din Coney Island. Acolo Capone și-a câștigat porecla de „Scarface”. Într-o noapte, a făcut o remarcă indecentă unei femei de la bar. Fratele ei l-a lovit cu pumnul pe Capone, apoi l-a lovit peste față, lăsând trei cicatrici de neșters care i-au inspirat porecla de durată.

Al Capone în Chicago

Când Capone avea 19 ani, s-a căsătorit cu Mae Coughlin la doar câteva săptămâni după nașterea copilului lor, Albert Francis. Fostul său șef și prieten, Johnny Torrio, era nașul băiatului. Acum, soț și tată, Capone a vrut să facă bine alături de familie, așa că s-a mutat la Baltimore, unde a ocupat un loc de muncă cinstit de contabil pentru o companie de construcții. Dar când tatăl lui Capone a murit în urma unui infarct în 1920, Torrio l-a invitat să vină la Chicago.

În Chicago, Torrio conducea o afacere în plină expansiune în domeniul jocurilor de noroc și al prostituției, dar odată cu adoptarea în 1920 a celui de-al 18-lea amendament care interzicea vânzarea și consumul de alcool, Torrio s-a concentrat pe un domeniu nou, mai profitabil: bootlegging-ul.

În calitate de fost tâlhar și contabil, Capone și-a adus atât operațiile inteligente de stradă, cât și expertiza sa cu numere în operațiunile Torrio din Chicago. Torrio a recunoscut abilitățile lui Capone și l-a promovat rapid ca partener. Dar, spre deosebire de Torrio cu profil redus, Capone a început să-și dezvolte o reputație om violent. După ce a lovit un taximetrist parcat în timp ce conducea beat, a fost arestat pentru prima dată. Torrio și-a folosit rapid legăturile cu guvernul orașului pentru a-l da jos.

Capone și-a curățat numele când familia sa a sosit din Brooklyn. Soția și fiul său, împreună cu mama sa, frații și sora mai mică s-au mutat la Chicago, iar Capone a cumpărat o casă modestă în South Side.

În 1923, când Chicago a ales un primar reformist care a anunțat că intenționează să scape orașul de corupție, Torrio și Capone și-au mutat baza dincolo de limitele orașului în suburbana Cicero. Dar alegerile primare din 1924 din Cicero le-au amenințat operațiunile. Pentru a se asigura că pot continua să facă afaceri, Torrio și Capone au inițiat un efort de intimidare în ziua alegerilor, 31 martie 1924, pentru a garanta că candidatul lor va fi ales.

Unii alegători au fost chiar împușcați și uciși. Chicago a trimis poliția să răspundă și l-au împușcat brutal pe fratele lui Capone, Frank, pe stradă.

Reputația lui Capone

După o încercare a mafioților rivali de-al ucide, în 1925, Torrio a decis să părăsească afacerea și să se întoarcă în Italia, predând întreaga operațiune către Capone. "Scarface" a ignorat din nou sfaturile mentorului său de a menține un profil redus și, în schimb, și-a mutat sediul într-o suită din hotelul

Metropole din centrul orașului Chicago. De acolo, el a început să trăiască un stil de viață luxos și public, cheltuind banii fastuos, deși întotdeauna în numerar pentru a i se pierde urma. Ziarele de atunci estimau că operațiunile Capone generau venituri de 100 de milioane de dolari anual.

Presa a urmărit cu aviditate fiecare mișcare a lui Capone și a reușit să câștige simpatie publică față de personalitatea sa gregară și generoasă. Unii l-au considerat chiar un fel de personaj al lui Robin Hood sau, pe măsură ce creșterea resentimentului anti-interzicere, un disident care lucra de partea oamenilor.

Cu toate acestea, în anii următori, pe măsură ce numele lui Capone a devenit din ce în ce mai legat de violențe brutale, popularitatea sa a scăzut.

În 1926, când doi dintre dușmanii a lui Capone au fost zărțiți în Cicero, Capone a ordonat oamenilor săi să-i împuste. Fără să știe de Capone, William McSwiggin, cunoscut sub numele de „procurorul spânzurat”, care încercase să îl trimită în judecată pentru o crimă anterioară, era alături de cei doi bărbați marcați și toți trei au fost uciși. Sătul de nelegiuirea dominată de bandă din Chicago, publicul a cerut dreptate.

Poliția nu a avut nicio dovadă pentru crime, așa că, în schimb, au percheziționat afacerile lui Capone, unde au strâns documentația care urma să fie folosită ulterior pentru a susține acuzațiile împotriva acestuia de evaziune a impozitului pe venit. Ca răspuns, Capone a cerut o „Conferință de pace” printre infractorii orașului și s-a ajuns la un acord pentru a opri violența. A durat doar două luni.

Masacrul de Sf. Valentine

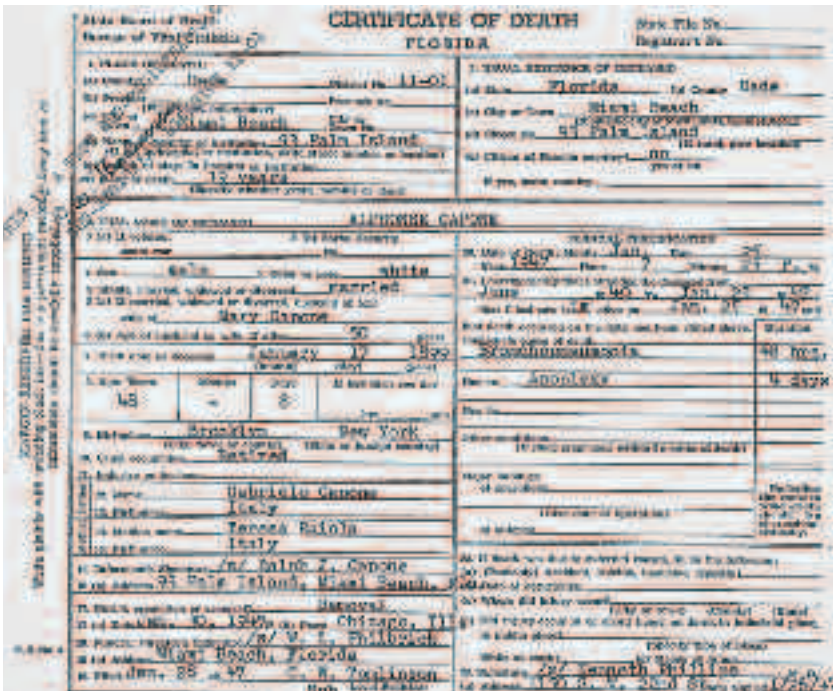
La începutul anului 1929, Capone a dominat comerțul ilegal cu băuturi alcoolice din Chicago. Dar alții au luptat pentru o parte din afacerea profitabilă de bootlegging și, printre ei, s-a aflat rivalul de lungă durată al lui Capone, „Bugs” Moran. Moran încercase anterior să-i asasineze atât pe Torrio, cât și pe Capone, iar acum îl urmărea pe cel mai bun om de succes al lui Capone, „Machine Gun” Jack McGurn. Capone și McGurn au decis să-l omoare pe Moran. La 14 februarie 1929, dându-se drept polițiști, oamenii înarmați ai lui McGurn au asasinat șapte dintre oamenii lui Moran cu sânge rece într-un garaj din North Side. Alertat de pericol în timp ce se apropia de garaj, Bugs Moran a scăpat de mâcel. Deși Capone stătea acasă la Miami în acel moment, publicul și mass-media l-au învinuit imediat pentru masacru. A fost supranumit „dușmanul public numărul unu”.

Ca răspuns la acuzațiile publice asupra masacrului de Sf. Valentin, președintele Herbert Hoover a ordonat guvernului federal să-și intensifice eforturile pentru a-l face pe Capone să plătească impozitul pe venit. Curtea Supremă a decis în 1927 că venitul obținut din activități

Capone este unul dintre cei mai renumiți gangsteri americani ai secolului XX și a fost subiectul principal al numeroaselor articole, cărți și filme. În special, din 1925 până în 1929, la scurt timp după ce s-a mutat la Chicago, s-a bucurat de statutul de cel mai notoriu mafiot din țară. El a cultivat o anumită imagine despre sine în mass-media, ceea ce l-a făcut un subiect de fascinație. Personalitatea și caracterul său au fost folosite în ficțiune ca model pentru stăpânii crimei și creierii criminali încă de la moartea sa.

Poreclit “Scarface” din cauza cicatricilor de pe față, urme ale unor confruntări violente, și “The Big Fellow” din cauza poziției lui de conducător de bandă, Al Capone a devenit un simbol al gangsterismului american și italo-american

Certificatul de deces al celebrului gangster

ilegale era imposabil, ceea ce a dat guvernului un caz puternic pentru urmărirea penală a lui Capone. La 5 iunie 1931, guvernul SUA l-a acuzat în cele din urmă pe Capone pentru 22 de acuzații de evaziune a impozitului pe venit.

Deși guvernul a avut dovezi solide împotriva lui, Capone a rămas încrezător că se va înțelege cu o pedeapsă minimă și a încheiat un târg în schimbul unei condamnări de doi ani și jumătate. Când judecătorul de caz a declarat că nu va onora acordul, Capone și-a retras rapid pledoaria de vinovăție, iar cazul a ajuns la proces. În timpul procesului, Capone a folosit cea mai bună armă din arsenalul său: luare de mită și intimidare. Dar în ultimul moment, judecătorul a trecut la un juriu complet nou. Capone a fost găsit vinovat și trimis în închisoare timp de 11 ani.

Ultimele zile

Capone și-a petrecut primii doi ani de încarcerare într-o închisoare federală din Atlanta. Cu toate acestea, după ce a fost prins mituind paznici, Capone a fost trimis în celebra închisoare insulară Alcatraz în 1934. Izolat acolo de lumea exterioară, nu-

și mai putea exercita influența încă considerabilă. Mai mult, a început să sufere de o sănătate precară. Capone a contractat sifilis în tinerețe, iar acum suferea de neurosifilis, provocând demență. După ce a servit șase ani și jumătate, Capone a fost eliberat în 1939 într-un spital de boli mintale din Baltimore, unde a rămas trei ani. Sănătatea sa a scăzut rapid, Capone și-a trăit ultimele zile la Miami alături de soția sa. A murit de stop cardiac la 25 ianuarie 1947.

Când Capone a murit, un titlu al New York Times a trâmbițat „Sfârșitul unui vis rău”. Capone’s a fost uneori iubit și urât de mass-media și public. Când interdicția a fost abrogată în 1933, unii din public au considerat că implicarea lui Capone și a altora în vânzarea băuturilor alcoolice a fost justificată.

Dar Capone era un gangster nemilos responsabil pentru uciderea sau ordonarea asasinării a zeci de oameni, iar actele sale de violență disprețuitoare rămân în centrul moștenirii sale. Imaginea lui Capone ca ucigaș cu sânge rece și mafiot prin excelență a trăit mult după moartea sa în numeroasele filme și cărți inspirate din viața sa de cel mai notoriu gangster din istoria americană.

Prima persoană care a brevetat un încălzitor de automobile a fost Margaret A. Wilcox, inginer în Chicago. Designul Wilcox din 1893 folosea căldura de la motorul mașinii pentru a menține șoferii și pasagerii confortabili în timpul călătoriilor. Ulterior, inginerii au îmbunătățit ideea, facilitând reglarea căldurii.

MAGAZIN ISTORIC

Invenții celebre care au revoluționat lumea

În timp ce majoritatea oamenilor consideră astăzi mașinile de spălat vase și frigiderele ca fiind niște obiecte de sine stătătoare, acum un secol, aceste mașini au revoluționat viața de zi cu zi

Introducerea apei curente și a energiei electrice a pregătit scena pentru schimbări sociale și culturale radicale, făcând posibile dispozitive de economisire a forței de muncă pentru a face față treburilor casnice de rutină.

Aparatele electrocasnice au eliminat nevoia de a găti la un șemineu sau o sobă pe cărbune sau au dedicat o zi întreagă în fiecare săptămână, curățând hainele. Astfel de mașini le-au oferit femeilor, în special, mai mult timp pentru eforturile din afara casei - de la plata serviciului la învățământul superior până la activitățile de agrement. Procedând astfel, au contribuit la consolidarea unei clase de mijloc în creștere. Iată câteva dintre inovațiile care astăzi ne fac treabă în casă mult mai ușoară.

La începutul secolului al XX-lea, otrăvirea alimentară era în creștere în S.U.A.

Alimentele călătoreau mai departe de la ferme la magazine și case și mai multe din ele erau contaminate, provocând totul, de la botulism la febra tifoidă. De-a lungul secolului al XIX-lea, reducerea deteriorării alimentelor presupunea recoltarea și depozitarea blocurilor de gheață care erau folosite în orice, de la containere de transport până la „cutii de gheață” de uz casnic. Dar consumul de gheață ajunsese la niveluri nedurabile, iar sursele acelei gheațe erau din ce în ce mai poluate de industrie.

Inginerii au găsit modalități de a folosi gaze comprimate ca agenți frigorifici artificiali la scară comercială, dar Alfred Mellows din Fort Wayne, Indiana, a conceput primul frigider compact în 1915 pentru uz casnic. William Durant, pe atunci președinte al General Motors, a cumpărat noua companie, care se străduia să țină pasul cu ordinele. Echipa sa a rafinat designul și a început asamblarea noului Frigidaire pe o linie de asamblare din Detroit.

Producția de masă a frigiderelor și congelatoarelor casnice a început la mijlocul anilor 1940. Considerate până atunci un lux, existența lor în casele americanilor a devenit banală. În această perioadă, însuși Albert Einstein a proiectat propria sa formă de frigider - cunoscută doar ca „frigiderul lui Einstein” - care nu necesita componente mobile sau energie electrică. Și-a vândut brevetul firmei Electrolux dar frigiderul nu a intrat în producție comercială niciodată. Electrolux a cumpărat de fapt proiectul numai ca să se asigure că nu încapă pe mâinile concurenților săi.

Mașina de spălat vase, inventată de o femeie

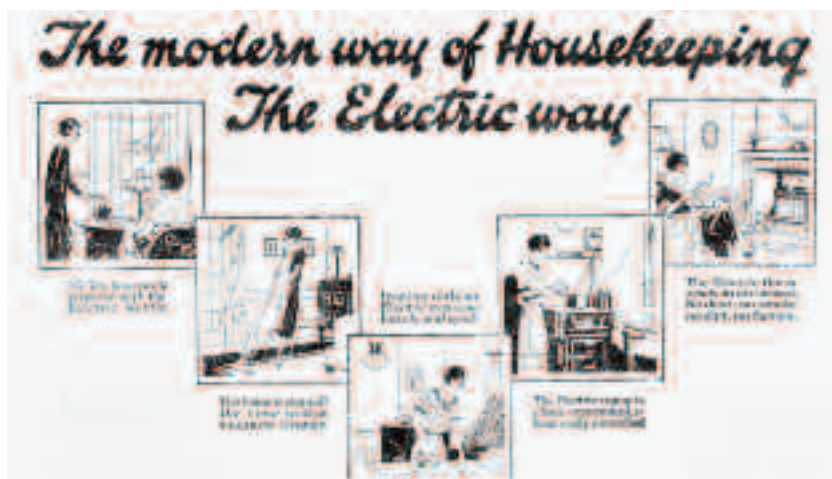
Sătulă de ore dedicate spălării cu mâna a porțelanului fin al familiei sale după cină, Josephine Cochran (uneori cunoscută sub numele de Cochrane) a inventat prima mașină de spălat vase cu succes comercial.

„Dacă nimeni altcineva nu o va inventa, o voi face și eu”, a spus aceasta.

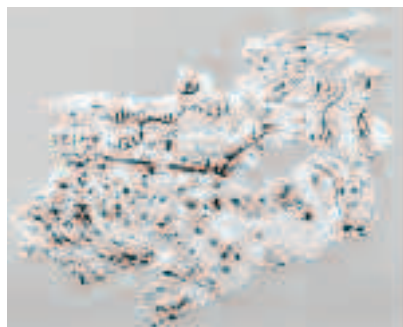
Ea a primit primul brevet pentru dispozitivul ei - care se baza pe presiunea apei, mai degrabă decât pe spălători - în 1886, după ce și-a folosit inițialele mai degrabă decât numele complet în cerere pentru a-și masca sexul. Cochran a apelat la mecanicul George Butters pentru a-i ajuta să construiască un prototip într-o magazie care se învecinează cu casa

Fotografie realizată în anul 1921, cu prima mașină de spălat vase

Reclama nedatată cu vignetă care descrie modul modern, electric de menaj

Cea mai veche bucată de hârtie încă existentă este o bucată minusculă de aproximativ 1 x 2 cmp

familiei sale, în Shelbyville, Illinois. În 1893, mașina de spălat vase Garis Cochran a câștigat un premiu la Târgul Mondial din Chicago, judecătorii laudându-l pentru „cea mai bună construcție mecanică, durabilitate și adaptare la linia sa de lucru”.

Până în 1898, Cochran și-a deschis propria fabrică: cu modele care costă peste 300 de dolari, majoritatea clienților erau hoteluri și restaurante.

În anii 1920, reclamele au descris dispozitivele drept „mașina de spălat vase electrică pentru locuințe frumoase” care ar permite gospodăriilor bogate „să păstreze cea mai bună clasă de servitori”. Însă prețul le-a ținut la îndemâna majorității familiilor americane până după cel de-al doilea război mondial.

Mașina de spălat, cea care a dus la uciderea „Zilei de spălare”

La începutul secolului al XX-lea, majoritatea femeilor se puteau aștepta să

cu electricitate decât un dispozitiv de ventilație care se baza pe focuri deschise pentru a usca hainele) a ajuns la scurt timp după aceea.

Primul model de aspirator a fost inventat în 1860 de către Daniel Hess din West Union, Iowa și a purtat denumirea de „măturător”

Măturile și bătătorii de covoare pur și simplu nu și-au făcut treaba.

„Acumularea de praf și murdărie în case de locuit este o sursă de mare supărare pentru toți oamenii de casă buni”, scria Ives McGaffey în cererea sa de brevet din 1869 pentru o măturătoare de covoare care se baza pe o manivelă acționată manual pentru a crea aspirație.

Aspiratoarele de generația următoare au fost proiectate să funcționeze pe benzină și erau atât de mari încât multe au fost trase pe stradă de vagoane trase de cai; unul numit „Puffing Billy” chiar a curățat Ablația Westminster înainte de încoronarea lui Edward al VII-lea în 1911.

Aspiratorul modern, care folosea aspirația electrică, a fost ideea portarului de la magazinele din Ohio James Murray Spangler, care a apelat la obiecte obișnuite de uz casnic. (folosind o pernă ca primă pungă de vid) pentru a proiecta o mașină eficientă. Când vârul lui Spangler și soțul ei, Susan și William Hoover, au cumpărat brevetul de la inventatorul fără bani în 1908, s-a născut o marcă de electrocasnice.

În China încă din secolul I s-au folosit, pentru călcat haine, fiere metalice umplute cu mangal

Corvoada grea de încălzire și reîncălzire a fierelor de călcat grele pe o sobă sau peste un foc pentru a netezi hainele sifonate ar putea dura chiar mai mult timp decât să le speli.

Nu este de mirare, deci, că o multitudine de inventatori s-au grăbit să elaboreze o cale mai eficientă și mai puțin oboșitoare, folosind electricitatea. Henry W. Seely din New York a depus primul brevet pentru un fier de călcat electric în 1882; în decurs de un deceniu, noile inovații au permis utilizatorilor să controleze nivelul de căldură și să elimine în mare măsură marcele inestetice de ardere.

Cusătoarea și inventatoarea Sarah Boone a găsit o modalitate de a face noua invenție și mai la îndemână, concepând prototipul pentru masa de călcat de astăzi și devenind, în 1892, una dintre primele femei de culoare care au obținut un brevet.

Pentru uz casnic, mixerul a devenit disponibil pe piață în 1919

Oricine a încercat să frământă pâine sau să bată albușuri de mână știe cât de imposibile pot fi aceste sarcini și cât timp și efort poate fi economisit folosind un mixer electric.

Nu este de mirare, deci, că o mulțime de minți inventive au început să găsească un fel de soluție la această oboseală începând cu aproape două secole în urmă. Bătătorii de ou acționați manual ar putea accelera procesul, să zicem, amestecarea zahărului, laptelui și albușului de ou pentru a crea glazura pentru un tort, iar inventatorul Willie Johnson a făcut un pas mai departe în 1884 prin proiectarea unui dispozitiv

alimentat de un aranjament de unelte, scripete și bătăi.

Electrificarea locuinței a făcut posibilă mixerul electric pionier al Rufus M. Eastman. La începutul secolului al XX-lea, mixerul în picioare devenise una dintre cele mai populare inovații de uz casnic; soțiile directorilor de la KitchenAid au dat drumul la aparatele soților lor în propriile case și s-au delectat cu ele. În anii 1930, vedeta de film Ginger Rogers a fost văzută la rând pentru a obține unul dintre dispozitivele indispensabile.

Sistemul de securitate la domiciliu, gândit de o femeie de culoare

Marie Van Brittan Brown a fost o asistentă și inventatoare din New York, care, împreună cu soțul ei, Albert Brown, au brevetat primul sistem de securitate la domiciliu în 1969. Brown a avut ideea sistemului de securitate, deoarece ea și soțul ei au lucrat ore întregi ca tehnicieni în electronică și adesea venea acasă singură, noaptea târziu.

Sistemul inventat de Brown presupunea o cameră glisantă care putea captura imagini prin patru ochiuri diferite din ușa ei, monitoare TV pentru a afișa imaginile camerei și microfoane bidirecționale care îi permiteau să vorbească cu oricine din afara ușii ei. De asemenea, exista o telecomandă pentru deblocarea ușii de la distanță și un buton pentru a alerta poliția sau securitatea.

Acest sistem a deschis calea către sistemele moderne de securitate și a fost citat în cel puțin 32 de cereri de brevet care au venit după el.

Patricia Bath, inventatorul chirurgiei cu laser a cataractei

Patricia E. Bath a fost prima americană care a încheiat un rezidențiat în oftalmologie și prima femeie de culoare medic care a brevetat un dispozitiv medical în Statele Unite.

Dispozitivul inventat de ea a fost Laserphaco Probe, care a îndepărtat cataracta - pete tulbure în ochi care pot duce la pierderea vederii.

Noile modalități de eliminare a cataractei lui Bath au fost mai rapide, mai precise și mai puțin invazive decât metodele anterioare. Ea și-a câștigat primul brevet SUA legat de procedură în 1988 și a primit alte patru brevete SUA legate de inovațiile de eliminare a cataractei pe parcursul vieții sale, pe lângă brevetele din Japonia, Canada și Europa. A murit la vârsta de 76 de ani.

Hârtia, invenție a poporului chinez

Cea mai veche bucată de hârtie încă existentă, un material brut realizat în mare parte din fibră de cânepă găsită într-un mormânt din China în 1957, datează între 140 și 87 î.Hr. Dar Cai Lun, un eunuc în curtea Han din 105 d.Hr., este creditat ca inventatorul primei hârtii de scris cu adevărat de înaltă calitate, pe care a creat-o prin zdrobirea și combinarea scoarței de copac, a cânepii, a zdrențelor de în și a resturilor din plasele de pescuit și apoi tratând amestecul cu leșie pentru a-l descompune în fibre mai fine, conform cărții *Li Shi The History of Science and Technology in the Qin and Han Dynasty*.

„Documentele administrative au continuat să fie scrise pe scânduri de lemn și bucați de bambus timp de câteva secole - probabil că s-au păstrat mai bine”, explică Yates.

Vanessa Kirby a semnat un contract generos cu Netflix

Actrița câștigătoare de premiu BAFTA (cu *The Crown*) și a Premiului pentru cea mai bună actriță la Veneția (cu *Pieces of a Woman*) a lansat propria agenție de producție, Aluna Entertainment, iar Netflix a anunțat semnarea unei colaborări pe mai mulți ani cu actrița premiată și cu firma ei de producție.

Contractul prevede o colaborare pe mai mulți ani cu actrița premiată și cu firma ei de producție Aluna Entertainment pentru o serie de lungmetraje concentrate pe proiecte ce vor „explora gama de trăiri ale feminității”, scrie hollywoodreporter.com. Parteneriatul a fost anunțat în cadrul Festivalului de Film de la Veneția, ce a debutat pe 1 septembrie, festival unde - anul trecut - Kirby își consolida poziția de primadonă cu două filme cu succes la critică, *The World to Come* și *Pieces of a Woman*.

Pentru cel de-al doilea, difuzat ulterior de Netflix, actrița câștiga Premiul Volpi pentru cea mai bună actriță, câștigând apoi și nominalizări la Oscar, BAFTA, Globurile de Aur și SAG.

Prin fondarea propriei agenții de producție în aprilie, Kirby a realizat și un parteneriat cu Lauren Dark, care se

alătură echipei venind din partea Film4 unde era director executiv și a lucrat la titluri precum *The Father*, debutul de Oscar al lui Florian Zeller, *Passing* al Rebeccăi Hall și *Censor* al lui Prano Bailey Bond, cu succes la Sundance.

„Visez de multă vreme să fiu producător de film și am găsit partenerii ideali în prietenii mei de la Netflix”, relatează Kirby, care a primit un premiu BAFTA TV și o nominalizare la Emmy în perioada în care a jucat în *The Crown*.

„Am oferit un cadru inspirațional, m-am simțit ca acasă lucrând cu ei, de la

The Crown și până la *Pieces of a Woman* și sunt încântată să fiu alături de ei în această călătorie. Am găsit un adevărat aliat în Lauren și suntem unite de ambiția noastră de a explora povești care se leagă de experiența feminină.”

„Vanessa a oferit roluri puternice și memorabile ca actriță, și știu că va captiva publicul și cu viziunea ei de producător”, relatează David Kosse, vicepreședinte în cadrul Netflix pentru divizia filme originale. „Sunt încântat să lucrez cu ea și cu echipa de la Aluna pentru a aduce filmele ei pe ecranele abonaților noștri.”

Jason Momoa, surpriză pentru fani

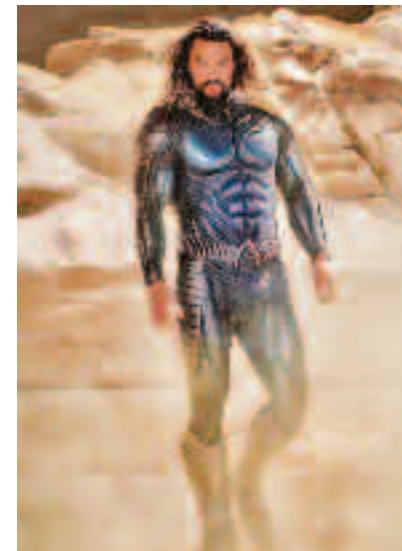
Jason Momoa a atras atenția fanilor cu primele poze ale noului costum de Aquaman. *Aquaman and the Lost Kingdom* de la Warner Bros. urmează să ajungă în săli pe 16 decembrie 2022.

„A doua rundă. Costum nou. Mai multă acțiune #aquaman Aloha”, scria actorul pe Instagram, alături de imaginile costumului său din primul film, dar și ale celui pentru sequel.

Momoa îl joacă din nou pe Arthur Curry, zis și Aquaman, alături de Amber Heard, Patrick Wilson, Dolph Lundgren și Yahya Abdul-Mateen II în filmul regizat de James Wan. Primul *Aquaman*, din decembrie 2018, a încasat peste un miliard de dolari, făcându-l singurul film DC care a atins acest nivel în afară de trilogia *The Dark Knight*. Wan semnează producția alături de Peter Safran, cu David Leslie Johnson-McGoldrick care semnează scenariul.

Momoa l-a jucat pe Aquaman și în 2016, în *Batman v Superman: Dawn of Justice*. A mai jucat personajul în 2017, în *Justice League*.

Momoa și-a început cariera ca un model în 1990, după ce a fost selecționat de creatorul de modă Takeo. În 1999 Momoa a câștigat „Hawaii's Model of the Year”. Ca actor a jucat prima dată în serialul „Baywatch”, ulterior redenumit „Baywatch Hawaii” pentru sezoanele 1999-2001. În 2011, Momoa apare în captivanta serie de pe HBO *Urzeala Tronurilor* pe baza seriei *Cântec de gheață* și foc a lui George R.R. Martin ca și Khal Drogo, un războinic barbar, bogat și influent care moare la sfârșitul primului sezon.

Rihanna a renunțat la procesul intentat tatălui ei

Rihanna a renunțat la procesul intentat tatălui ei, cu câteva săptămâni înainte ca ei să se întâlnească în sala de judecată, relatează BBC.

Cântăreața și-a acuzat tatăl, Ronald Fenty, că s-a folosit abuziv de numele ei pentru propria companie de divertisment și l-a dat în judecată în 2019 pentru reclamă falsă și încălcarea intimității. Ea a mai spus că el a încercat să îi stabilească un turneu în străinătate fără a avea permisiunea ei. Cazul urma să fie judecat pe 22 septembrie, însă Rihanna a cerut săptămâna aceasta anularea lui.

Nu a fost motivată acțiunea, însă presa americană a sugerat că a fost ajuns la o înțelegere în afara tribunalului. În documentele depuse în urmă cu doi ani a fost precizat: „Deși domnul Fenty este tatăl Rihannei, el nu are și nu a avut vreodată autoritatea de a acționa în numele Rihannei”.

Ea a susținut că, în 2017, tatăl ei și Moses Perkins au creat o companie numită Fenty Entertainment, care, în mod repetat, a afirmat că este afiliată Rihannei.

Avocații artistei au susținut că Fenty Entertainment a încercat să stabilească un turneu de 15 concerte în America Latină, în valoare de 15 milioane de dolari, dar și show-uri în Los Angeles și Las Vegas, fără a avea permisiunea Rihannei. În plus, Ronald Fenty ar fi încercat să profite de pe urma mărcii „Fenty”, pe care Rihanna a folosit-o pentru mai multe afaceri, inclusiv linia sa de cosmetice, Fenty Beauty.

Anterior, tatăl ei a încercat să își creeze propria marcă pentru nume, ca parte a unui plan de a-și deschide un lanț de hoteluri boutique, a mai susținut Rihanna în documentele depuse. Cererea lui a fost respinsă de US Patent and Trademark Office.

Cerând o hotărâre judecătorească împotriva tatălui ei și a partenerului lui de afaceri, Rihanna a spus că activitățile lor au încălcat legile concurenței și confidențialității. Cântăreața, cel mai bogat muzician

din lume, are de mult timp o relație tensionată cu tatăl ei, care în trecut s-a confruntat cu alcoolismul și dependența de droguri. Niciuna dintre părți nu a comentat momentan încheierea cazului.

Actrița Lily Collins s-a căsătorit

Actrița Lily Collins, cunoscută pentru rolurile din „*Tolkien*”, „*Mank*” și „*Emily in Paris*”, și regizorul Charlie McDowell, care a semnat între altele „*The One I Love*” și „*The Discovery*”, s-au căsătorit.

Soții au publicat pe Instagram mai multe imagini de la nunta care a avut loc la începutul lunii septembrie în Colorado, după câteva săptămâni de când ea a încheiat filmările pentru al doilea sezon „*Emily in Paris*”. Lily Collins, născută în Marea Britanie, are 32 de ani și este fiica muzicianului Phil Collins. McDowell, în vârstă de 38 de ani, este fiul actriței Mary Steenburgen cu actorul englez Malcolm McDowell și fiu vitreg al lui Ted Danson.

Actrița, care a descris întreg weekendul drept „magic”, a purtat o rochie Ralph Lauren, realizată pe comandă, la fel și Mary Steenburgen.

„N-am fost niciodată mai fericită. Nu mi-am dorit niciodată să aparțin cuiva mai mult decât ție, iar acum voi fi soția ta. Pe 4 septembrie 2021 am devenit oficial unul celuilalt, pentru totdeauna. Te iubesc mai presus de orice, Charlie!”, a mai scris Lily Collins pe Instagram.

„M-am căsătorit cu cea mai generoasă, mai atentă și mai frumoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Te iubesc, Lily!”, i-a răspuns mirele într-o postare similară pe Instagram.

